

[Finansministeren.]

Jeg tror, det ærede medlem vil give mig ret i, at her foreligger der et problem, som man må tage stilling til.

Man foreslår børnebidraget sat i vejret, men man foreslår i realiteten børnetilskuddet sat ned. Vi har mange gange i skatteudvalget drøftet børnefradrag kontra børnetilskud, hvor dette, at det sidste betegnes som tilskud, har gjort, at oppositionen har været modstander deraf. Jeg har aldrig kunnet anerkende, at disse 2 sproglige betegnelser, børnefradrag og børnetilskud, skulle have nogen betydning med hensyn til, om man gik den ene eller den anden vej. Det afgørende for mig har altid været, hvorledes det virker for skatteyderen. Børnefradraget betyder, at jo større indtægten bliver, des større rabat får man pr. barn, medens børnetilskuddet betyder, at man får samme beløb pr. barn uafhængigt af indkomsten, og det er vel i overensstemmelse med den sociale hjælp, man ønsker at give også fra oppositionens side. Men må jeg hertil føje — og det er ret afgørende — at i samme omfang som vi går over til proportionalskatten, jo flere skatteydere vi inddrager under proportionalskatten, des mindre bliver forskellen mellem virkningen af børnefradrag og børnetilskud, for alle, der betaler med samme skatteprocent, får samme gavn af fradrag. Så mon ikke udviklingen kan føre til, at vi kan nå et resultat? Jeg synes imidlertid, at det, der er stillet op, ser meget indviklet ud, særlig med hensyn til virkningen af reduktionen af børnetilskud.

Man har også foreslået regler om andre fradrag, nemlig om fradrag for bidrag til sociale og almene formål o. s. v. Det kan jeg ikke afvise i al almindelighed; man kan give sådanne fradrag i begrænsede tilfælde, men det er et spørgsmål, vi også kan behandle i udvalget.

Et mere principielt spørgsmål og noget af det, skatteyderne er mest utilfredse med inden for vor skattelovgivning, er den stærke merindkomstbeskatning, når indtægten øges. Det søgte jeg i de skattereformplaner, der har været forelagt her i tinget, at løse ad 2 veje. Dels foreslog jeg en proportionalskat, dels foreslog jeg ophævelse af fradrag af sidste års skat. Begge veje hjælper hertil. Proportionalskatten med-

fører, at man undgår progression i skatteskalaen. At man ikke fradrager sidste års skat, medfører, at den faste procent, der kan anvendes, bliver lavere. Nu har oppositionen taget det første skridt; det takker jeg for og håber, at man ikke står for fast, nu da man ligesom er kommet i bevægelse. Nu synes jeg, vi skal forhandle os til rette om proportionalskatten. Om vi kan komme et stykke vej allerede i år, ved jeg ikke, men jeg håber det.

Hvad angår 30 pct.-reglen, så mener man jo i de skattetanker, man har fremsat, at den kan falde væk, men jeg er dog opmærksom på, at man ikke mener, at denne særlige regel uden videre kan falde væk for de større indtægter. Det, man foreslår, er, at de skatteydere, der skal betale den såkaldte grundskat, ikke skal have noget som helst fradrag el. lign. for merindtægt; man mener, at det klarer proportionalskatten.

Derimod skal de, der betaler den såkaldte suppleringskat, dem med de større indtægter, have lov at betale forskud på skatten og derigennem modarbejde den uheldige virkning af skattefradragsreglen. For en skatte-tekniker er det ejendommeligt, men også interessant at se alle de udviklede regler, man må lave, og alle de krumspring, man må gøre for at komme uden om de uheldige virkninger af skattefradragsreglen. Jeg tror også, at de, der har arbejdet med forslaget, efterhånden er blevet opmærksom herpå.

Om den proportionale skat kan jeg sige, at den ser jeg meget gerne. Jeg ser imidlertid, at forslagsstillerne ikke har kunnet gennemføre den helt konsekvent, og det forstår jeg. Det, der har været vanskeligheden, er, at man med hensyn til beskatningen af ikke-forsørgere, særlig dem med små indkomster, har måttet foretage afvigelser, fordi disse personer i øjeblikket betaler en så lav skat, og derfor kan man ikke fastholde forsørgerfradraget — det havde man ønsket — men til gengæld har man givet en rabat i procenten.

Så er der virkningerne. Jeg ville dog trods alt tro, at det er virkningerne af forslaget for den enkelte skatteyder, som interesserer mest ude omkring. Jeg har prøvet at foretage et par beregninger, der giver et mere samlet udtryk for virkningerne end det, man kan læse ud af bemærkningerne til forslaget til folketingsbeslutning.